

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 10 (116),
листопад 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

Це Ісусова свята кров робить цілий світ, що гине, кращим!

* * *

Гріх та зло ідуть по цій землі
Грізно, семимильним важким кроком.
Томиться земля у злісній млі,
Стогне й плаче тяжче з кожним роком.

Вже загибель холодом торка,
З рук життя смерть
землю хоче вирвать.

Та Христа пробитая рука
Не дає зірватись їй у прірву.

Це оберіга Його любов
Всіх людей від смерті злої чаші,
Це Ісусова свята кров
Робить цілий світ, що гине, кращим.

І поки Господній Дух Святий
Ніжно нестить землю без утоми,
Не погасне сонце на землі,
Не загинуть люди в світі цьому.

Забере Господь Своїх дітей,
Не віддасть їх ворогу на страту,
Ще є час, скажи Христу тепер:
«Ти зроби мене своїм дитятком».

Лариса ШПАК.

ВОЛИНСЬКІ НОВИНИ

8 жовтня

в церкві с.Костюхнівка Маневицького району відбулося рукопокладання брата Володимира Швеця на пресвітерське служіння, а брата Анатолія Коновальчука на дияконське.

14 жовтня

в церкві с.Серхів Маневицького району Михайло Зіновійович Музичук у зв'язку з похилим віком склав свої обов'язки пресвітера і передав служіння Степану Івановичу Кагану.

4 листопада

в Луцьку, в басейні молитовного будинку Церкви Христа Спасителя, відбулося святе водне хрещення. 23 душі вступили в завіт з Богом, одинадцять з них з Луцька, а ще дванадцять з прилеглих сіл.

Звернення до церков ХВЕ Волині

Улюблені Господом брати та сестри!

Щиро вітаємо Вас любов'ю Господа Ісуса Христа!

Минає вже майже два тисячоліття з того часу, коли Христос, залишаючи нашу землю, наказав своїм учням (а також усім нам): «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте» (Мр. 16:16). Сьогодні ці слова збуваються у всесвітньому масштабі. Ми дякуємо Богові, що свобода проповіді Євангелії широко відкрита і в нашій країні. І ми причетні до цієї справи — справи проповіді Слова Божого.

11 листопада у м. Луцьку відбулася нарада пасторів церков та керівників євангелізаційних груп Волинської області. На ній було прийнято рішення про те, щоб об'єднати зусилля у євангелізаційній праці в нашій області та молитви за це. Учасники наради звертаються до усіх церков Волині з проханням провести у грудні місячний піст та молитву за благословення у євангелізаційній роботі в області, за те, щоб Господь допоміг у проведенні євангелізаційних богослужінь, щоб ще багато людей прийшло до покаяння і отримало вічне спасіння. Кожного дня протягом місяця чотири церкви молитимуться за цю потребу.

Бажаємо Вам рясних Божих благословень у справі благовістя! Нехай Господня присутність буде у всіх Ваших справах!

*Єпископ церков ХВЕ Волині С.В.Веремчук,
директор місії «Голос надії» М.П.Синюк,
м. Луцьк, 11 листопада 2000 р.*

12 листопада

відбулося відкриття дому молитви в церкві с. Мокрець Турійського району. Молода церква у цьому селі була заснована декілька років тому стараннями церкви м.Ново-волинська.

Мир Вам, дорогі брати і сестри. Моя праця проходить в м.Івано-Франківську, в селах Павлівка і Братиків. В селі Павлівка тричі на тиждень проводимо зібрання з молитовним служінням і вивченням Слова Божого.

Під час одного зібрання до нас підійшла одна жінка і запросила до себе додому. В неї тато хворів на рак. Він проводив останні роки життя в ліжку і мучився. Коли ми прийшли до них і проповідували їм про Христа Спасителя, то тато покався. Пізніше, коли ми приїхали на зібрання, дізнались, що він помер. Ми дякували Господу за те, що цей чоловік перед вічністю вручив життя в руки Божі.

Господь допоміг нам провести євангелізаційні богослужіння в селах Братишів і Братківці. Село Братишів розташоване за 30 км від Івано-Франківська. В цьому селі, в школі, ми провели дві зустрічі-євангелізації, на яких були присутні близько 50 людей. Тепер два рази на тиждень ми збираємось в будинку нашої сестри. Також ми провели євангелізацій-

йне богослужіння в селі Братківці, що за 20 км від Івано-Франківська. Коли ми домовлялися з головою села про служіння, то він сказав нам, що це є добра справа, і дав дозвіл на проведення євангелізації в клубі. Щоб прийшли люди на зібрання, ми молились, постились, потім надрукували запрошення і ходили по селі, роздаючи їх і персонально запрошуючи кожного на цю зустріч. Так ми робимо перед кожною новою євангелізацією. Для проведення цієї зустрічі до нас завітала євангелізаційна група «Євангельський голос» з Луцька. Приблизно 60 селян прийшло послухати слово Боже. А в кінці євангелізації люди запросили нас знову. Під час цих євангелізацій ми роздаємо Євангелії і християнську газету «Вірую».

В одному селі ми роздавали Євангелії, а через деякий час знову завітати в те село, проповідували там, і

Місіонерська пошта

ось підійшов до нас один дідусь і каже (це його слова): «Коли ви були вперше, то моя баба отримала Євангелію, а тепер її не можна від Євангелії відірвати, вона в ній сидить день і ніч». Ми дуже раді, що люди читають Слово Боже. І тому ми де тільки можна — в школах, лікарнях, готелях і на базарах роздаємо Євангелії і християнську літературу.

Просимо молитись за людей м.Івано-Франківська, сіл Павлівка, Братишів, Братківці і за нас, працівників на ниві Божій.

Хай Господь рясно Вас благословить!

**Петро Вернигора,
м.Івано-Франківськ.**

Дорожні нотатки

Луцьк. 31 жовтня. Теплий сонячний день. Учасники гурту «Маяк спасіння», я та Володимир Захарчук молимося, просимо в Бога благословення на далеку поїздку.

Подолавши понад тисячу кілометрів, досягли Херсонщини, яка зустріла нас похмурою погодою. Коли наближались до міста Нової Каховки, мали змогу бачити велике штучне Каховське море. Нагадалися слова: «Великі води не можуть погасити любові». Саме любов до Господа, яку не може ніщо погасити, спонукала братів їхати за багато кілометрів, щоб звіщати про спасіння в Ісусі.

Служіння в церкві Нової Каховки — це радість, бо люди приймали Ісуса як свого Господа. Наступне місто — Мелітополь. Тут ми провели євангелізаційне служіння у виправній трудовій колонії для неповнолітніх дівчат. В цій колонії відбувають покарання за скоєні злочини 164 дівчини. Проспівавши пісню «Посмотри на стаи журавлей, как курлычут песней своей», брати запитали у присутніх, чому журавлі співають. Одна з дівчат відповіла: «Тому, що вони вільні». Справді, тільки вільний може співати і славити свого Творця.

Наступна область, яку ми відвідали, — Дніпропетровська. Тут проводили спільні євангелізації з нашими місіонерами, що працюють у цій області. Благовістили в Синельниково, Васильківці, Покровському і втішалися з усіма дітьми Божими своїм Господом. Спілкуючись з місіонерами, я зауважив їхню щирю любов і бажання нести вістку спасіння тим, хто гине в гріхах. В Покровському брат Славик Марчук розповів мені про щирість віруючих людей, про їхню жертвність. Для прикладу він навів одну подію зі свого життя. Одного разу Славик відвідав стареньку сестру, хвору на астму. Коли вона побачила місіонера, то дуже зраділа. Потім вона сказала, що приготувала для брата і його сім'ї відро картоплі і щоб він його забрав. Славик відмовився, взяв те відро з картоплею і відніс, сестрі в погріб. Там він побачив, що старенька сестра залишила для себе всього вісім картоплин. Славик казав: «Як я побачив це, мені

Євангелізаційна група «Маяк спасіння» та місіонери в м.Лутугіно під час спілкування з місцевими віруючими.

в горлі стиснуло, а очі наповнилися сльозами. Хіба після цього можна бути байдужим — і не говорити людям про любов Христа?!»

Далі ми звіщали добру новину в Донецьку, звідти поїхали на Луганщину. Містечко Лутугіно і прилеглі села стали останніми пунктами, де ми проводили євангелізаційні служіння. В цьому містечку також працюють наші місіонери. Ми особливо вдячні брату Олегу і сестрі Людмилі, які гостинно прийняли нас у свій дім на весь час нашого перебування в Лутугіно. Нехай Господь їх рясно благословляє.

Володимир Захарчук, який був з нами у поїзді, від імені Скандинавської дитячої місії привіз церквам, що ми відвідали, гуманітарну допомогу.

Ми поверталися додому радісні, що мали змогу говорити людям про спасіння в Ісусі Христі і славити нашого Бога піснями. Благослови, Господи, кожного, хто чув Божу Вістку Спасіння.

**Завідуючий євангелізаційним відділом місії
Віктор КЛЕЦЬ.**

Місія «Добрий самарянин» заснована в 1991 році і підпорядкована Івано-Франківській обласній пресвітерській раді. Але до 1998 року майже не діяла. Починаючи з 1998 року, коли відбулися деякі зміни в церкві і в області, постало питання про закриття місії. Тоді брат Іван Іванцюк взяв на себе відповідальність і деякий час був директором місії. Але пізніше, коли на обласній пресвітерській раді вирішували питання про місію, то її керівником обрали Олега Ярославовича Карп'юка, який вже протягом двох років очолює місію. За ці останні два роки місія «Добрий самарянин» налагодила досить тісні стосунки з місією «Голос надії».

— Якою є місія сьогодні, в яких напрямках вона працює, які має плани на майбутнє?— на ці та інші запитання відповідає Олег Ярославович.

— Місія «Добрий самарянин» тісно співпрацює з місією «Голос надії». Коли розпочалася ця співпраця і в чому вона полягає?

— Десь приблизно півтора року тому ми приїхали до Миколи Петровича Синюка для того, щоб перейняти досвід праці. Нашу місію не закрили, але досвіду праці ми не мали. Тоді домовилися про певну співпрацю. Звичайно, ми не можемо підпорядковуватися місії

«ПРАЦЮЄМО НА ОДИН СНІП»

Випускники місіонерської школи місії «Голос надії», які працюють в м. Івано-Франківську, та керівники місії «Добрий самарянин» (в центрі): Іван Іванцюк, Юрій Веремій, Олег Карп'юк.

— За цих два неповні роки бачу, що Бог благословляє нашу працю. Ті напрямки, які обрала місія, сприяють поширенню Євангелії, наверненню людей. Тепер ми вже маємо невеличке при-

міщення офісу, досить гарно обладнане, непогану комп'ютерну техніку і поліграфічну, і офісну, копіювальну техніку, і віримо, що у Бога є ще дуже багато можливостей для нашої праці.

«Голос надії» чи навпаки, але ми домовилися співпрацювати. Одним з результатів спільної праці є те, що наші місіонери навчалися в кожному з випусків місіонерської школи. Вони працюють сьогодні в Криму, в Сумській області, але більшість випускників працює в нашій Івано-Франківській області, за що я дуже вдячний. Це велика підтримка для нашої місії. Ми послали своїх людей, вони навчилися і працюють в нас, крім того, мають певну фінансову підтримку. Слава Богу за це, бо ми ж працюємо на один сніп, тому ми не маємо права говорити, що це результат праці нашої місії, а не «Голосу надії». Це не має значення, головне для нас — працювати для спасіння душ.

— Які основні напрямки праці місії «Добрий самарянин»?

— Коли мене призначили директором, ми почали думати про те, як розширити сфери діяльності нашої місії, щоб досягати

Іван ІВАНЦЮК, відповідальний за євангелізаційну роботу місії «Добрий самарянин», про організацію та проведення євангелізацій на Іванофранківщині

Проводити євангелізації ми почали так: приїжджаємо в якесь одне село, провели євангелізацію, а потім їдемо в інше. Спочатку не було очевидних результатів. Але через деякий час Бог вів нас так, що ми верталися в ті самі села і там починали проводити служіння. Сьогодні в них вже є люди, які прийняли водне хрещення.

Недавно почали роботу в Городенківському районі. Після закінчення місіонерської школи Гробін Ігор, Микола Стрункін, Віталій Огоновський приїхали проповідувати в Городенку, але там була настільки важка обстановка, люди не сприймали їхніх проповідей. Вони деякий час там проповідували і вже мали намір взагалі припинити працю в цьому районі. Але поїхали в село Репужинці, що неподалік від Городенки, і

просто один раз там зробили євангелізацію. Люди щиро сприйняли Слово Боже, і відчувалося, що ґрунт готовий для того, щоб тут утворилася церква. Тому ми вирішили, щоб брати працювали далі в цьому селі і навколишніх селах. На зібрання приходять досить багато людей. В Репужинцях вже є декілька людей, які щиро покаюлися, і видно зміни в їхньому житті. Це сталося протягом двох місяців. Відчувається праця Духа Святого. Тут на зібрання приходять в середньому 30 чоловік. Зібрання проводяться в клубі, завклубом також відвідує зібрання, покаюлася. Зараз маю бажання проїхати усі села Франківської області і провести в них хоча б одну євангелізацію. Я бачу, що коли в селі проповідується Євангелія чи роздаються Нові Заповіти, це не проходить безслідно.

проповіддю Євангелії якомога більше людей. Наш край такий специфічний, дуже важкий, твердоший, католицький. Люди тут релігійні, і їм дуже важко проповідувати Євангелію. Ми молилися до Бога — і Він вийшов нам назустріч. Ми створили газету, що має назву «Вірую», зареєстрували її, і паралельно з цим радіопередачу під такою ж назвою. Це відбулося буквально за місяць. Газета і радіопередача почали виходити в лютому 1999 року. Ми бачимо, що ця праця має успіх. Дуже багато відгуків читачів, слухачів; щоденно приходять листи, їх вже сотні. В основному люди прагнуть читати, слухати. Через проповідь по радіо, через газети ми пропонуємо людям Новий Заповіт, різну духовну християнську літературу, надсилаємо її їм. Газета надходить у найвіддаленіші куточки не тільки нашої області, але й України в цілому. Ми надсилаємо її майже в усі області України та за її межі. Тираж газети постійно збільшується, з 7 тисяч він зріс уже до 15 тис. примірників. Бог так приготував все для нашої праці, що в нас у газеті працюють професійні кадри, які довгі роки працювали в світських газетах. Ми стараємося нашу газету спрямувати в основному на невіруючих людей і бачимо, що це правильно. Дуже багато відгуків до нас приходять від людей німецьких, інвалідів, пенсіонерів. Ми плануємо утворити таку невеличку виїзну команду, яка буде відвідувати тих німецьких, яким потрібно допомогти чи то духовно, чи навіть матеріально, проповідувати їм.

Та головним напрямком роботи місії, звичайно, є євангелізація нашої області — Прикарпаття. Цього року ми проводили євангелізацію щонеділі, а то й по дві-три на тиждень. Недавно протягом 8 днів по дві євангелізації в день проводили у нашій області з відомим радіопроповідником-євангелістом Іваном Зінчиком. Дуже багато людей слухало проповідь Слова Божого, багато отримало зцілення, дуже багато людей покаялося, хоча малий відсоток прийшов у церкву, але зерно все ж посіялося.

Розмову вела
Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Ситуація

«Гнали мене, будуть гнати і вас»

В приміщенні офісу місії задзвонив телефон. Дзвонили наші брати-місіонери з Івано-Франківщини. Привітались. Відразу відчувлось якесь хвилювання в голосі брата Віталія Огоновського. На запитання: «Що у вас там трапилось?», відповів: «Збуваються обітниці Ісуса Христа — «Гнали мене, будуть гнати і вас».

А ще зовсім недавно ми всі думали, що працювати місіонерам в Україні значно спокійніше, ніж в далекій і неспокійній Росії. Виявляється, що ні. І все лише тому, що ворог душі людської один і той самий. Без бою він не здається — так, напевно, можна розцінювати хуліганські дії деяких жителів села Репужинці Городенківського району Івано-Франківської області проти віруючих односельчан та місіонерів місії «Голос надії» Віталія Огоновського, Ігора Гробіна, Миколи Струнка та Івана Іванцюка.

В зв'язку з цим керівництво Союзу церков християн віри євангельської України та Об'єднання церков ХВЕ Івано-Франківської області направили листи у відповідні правоохоронні органи, в яких просили звернути увагу на неправомірні дії окремих осіб. Пропонуємо вашій увазі дещо про цю подію.

— 12 листопада 2000 року ми проводили з жителями села Репужинці Городенківського району чергову християнську зустріч, яка розпочалася о 18 годині в будинку Ольги Белінкевич. О 19.30 проповідь Слова Божого була перервана несподіваним втручанням сторонніх осіб. В хату з грубою лайкою та криком увірвались двоє дорослих мужчин, які були в стані сильного алкогольного сп'яніння! Їх крик розбудив трирічного Дмитрика, сина Петра та Ольги Белінкевичів. Хлопчик дуже перелякався, довго плакав і до 1-ї години ночі вже не міг заснути. При спробі з нашого боку встановити причину таких хуліганських дій зловмисники кинулись на нас, застосовуючи силу. Через короткий час до них приєдналось ще декілька осіб. Вони зайшли на подвір'я і стали погрожувати розпорою, трясли нас за одягу і навіть одного з присутніх вдарили. Потім ці люди вийшли за подвір'я, продовжували нас брутально лаяти, кидали камінням і заблокували вихід з двору. Таким чином ми змушені були разом з присутніми в будинку людьми не виходити на вулицю. Так продовжувалось до 1-ї години ночі. Тоді деякі жінки, з огляду на відсутність видимої небезпеки, вирішили піти додому. Проте тільки-но вони вийшли на дорогу, розлючений натовп кинувся на двох беззахисних жінок. Найактивніший серед них почав одну з жінок душити, а іншу бити. Коли ми спробували їх вгамувати, то цей чоловік з погрозою убити кинувся на нас з великим каменем в руках. Але, дякуючи Богові і нашим молитвам, все ж таки вдалося вгамувати нападників, хоча до ранку дорога було заблокована.

Микола СТРУНКІН, Ігор ГРОБІН, Віталій ОГОНОВСЬКИЙ.

Варто знати!

Витяг із Закону України про свободу совісті та релігійні організації.

«Кожному громадянину України гарантується право на свободу совісті. Це право включає свободу мати, приймати і змінювати релігію або переконання за своїм вибором і свободу одноособово чи разом з іншими сповідувати будь-яку релігію, або не сповідувати ніякої, відправляти релігійні культу, виражати і вільно поширювати свої релігійні або атеїстичні переконання». **Ст.3 §1.**

«Богослужіння, релігійні обряди, церемонії та процесії безперешкодно проводяться в культових будівлях і на прилеглий території, у місцях паломництва, установах релігійних організацій, на кладовищах, в місцях окремих поховань і крематоріях, квартирах і будинках громадян, а також в установах, в організаціях і на підприємствах за ініціативою їх трудових колективів і згодою адміністрацій». **Ст.21 §2.**

«Коли сіль ізвітріє, то чим насолити її? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми» (Мт. 5:3).

Ісус Христос, навчаючи учнів духовних принципів, розповідаючи про Боже Царство, говорив до них: «Ви — сіль землі». Він говорив про силу солі і про те, що вона може стати непридатною.

Античний світ, древні євреї приділяли солі набагато більше уваги ніж сучасні люди. Можливо, це зумовлено тим, що свого часу її тяжко добували. Вона була цінна, і

силу.

Третя і не менш значима властивість солі — солоність. Без солі все, що ми споживаємо, не мало б ніякого смаку. Як написано в книзі Йова: «Чи є смак в ячному білку?» Через цю властивість сіль вважають символом життя. Таким чином, сіль заключає в собі поняття святості, сили і життя.

І Бог сказав: «Ви — сіль». І ще: «Майте сіль у собі». Він назвав нас сіллю, тому ми повинні мати всі три її властивості: святість, силу, смак. Це те, що Бог чекає від нас. Більше того, Бог говорить, що ви — сіль для землі, для людей, які вас оточують. Можливо, беручи до уваги

дить через Слово Боже як через істину, в котру ми можемо зануритись і в ній перебувати. Бог Сам нас відділив і назвав святими.

В Євангелії від Івана написано: «Освяти Ти їх правдою! Твоє слово — то правда» (Ів.17:17). Бог відкриває шлях до Своєї святості через Своє Слово, через Свою істину. Він хоче, щоб ми всі стали доброю сіллю з усіма її якостями, в усіх її виявах, без жодної вади. Ми не повинні втратити сили святості. Можливо, сьогодні хтось не має її сили, й сатана весь час його звинувачує в чомусь. Тому нам треба мати захист, бути солоними в нашій святості.

Сіль, яка втратила силу

Провідь

тому нею дорожили. В давнину вважали, що сіль має три важливі якості. Перш за все сіль символізувала чистоту і святість. Греки вважали її найчистішим продуктом, оскільки вона є результатом взаємодії сонця і моря, морської води. Тому не випадково греки клали на жертвник насамперед сіль як символ чистоти, святості.

В книзі Левит, 2:13, записано: «І хлібної жертви твоєї не позбавиш солі заповіту Бога твого, — на кожній жертві Твоїй принесеш солі». Як бачимо, Бог тут особливо наголошує на важливості солі.

Досліджуючи Біблію, приходимо до висновку, що Ісус Христос став досконалою Жертвою. Він є Жертвою за гріх, Жертвою повинності, Жертвою цілопалення. У Христі все це зливається воедино. Через Ісуса ми приносимо жертви Богові. Коли Бог говорив до Мойсея про хлібні жертви, то ставив наголос на обов'язковому принесенні солі. Кожна жертва, котра спалювалась, котру приймав Бог, мала бути посолена. Тут сіль символізує святість і чистоту.

Друга властивість, що притаманна солі, — її сила зупиняти всякий процес гниття. Це сьогодні люди знають технологію консервування, а в давнину все зводилося до простого соління. Сіль була єдиною речовиною, котра могла зберегти певні продукти протягом довгого часу. Тому сіль символізує

Валерій РЕШЕТИНСЬКИЙ,

пастор церкви

«Християнська надія», м.Київ

Досліджуючи Біблію, приходимо до висновку, що Ісус Христос став досконалою Жертвою. Він є Жертвою за гріх, Жертвою повинності, Жертвою цілопалення.

ці слова Ісуса Христа, навіть в народі часто говорять: «О, ця людина має в собі сіль». Тобто ця людина має певний авторитет, певну силу, певну владу.

Але ж як сіль може втратити силу? Здається, цього ніколи не може статись — сіль ніколи не перстає бути солоною. Проте Ісус говорить: «Коли сіль ізвітріє...», отже, це цілком можливо. Існує три речі, втрата яких може зробити нас непридатними для Божого використання. Насамперед це святість.

Бути солоним — означає бути святим, чистим. Що ж таке святість? Це є віддання себе, свого життя в Боже розпорядження. Тоді ми стаємо «жертвою живою й приємною для Бога, для служіння розумного й чистого». І святість у нас, як світло. Ми не можемо бути святими без Бога. Святість прихо-

Звернімося до дев'ятого першого псалма, який містить обітницю нашої безпеки: «Він пером Своім вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти». Відкриймо ж свої серця й погляньмо на Бога, Який може нас освятити, може дати нам Свою святість.

Христос — наше освячення, наша праведність. І коли Бог говорить: «Ви — сіль землі» — Він пропонує нам Свою святість. Бог не сказав: «Ви робіть так, щоб бути сіллю». Він назвав сіллю. Тобто: «Ви — солоні, ви — святі. Адже Я освятив вас». Саме з цього починаються наші дії вже як святих людей, вибраних Богом для Себе, для Своєї слави, для того, щоб проявити силу солі серед цього світу.

Ми знаходимося у руках Бога, там, де Його рани, де пролита Його свята Кров. Нехай розуміння цього наповнює нас ще з більшою силою, щоб ми ніколи не сумнівались, не похитнулись.

Друга властивість солі — її

сила. Бог хоче, щоб Його Церква мала силу, щоб кожен християнин мав силу. Сьогодні ми повинні прагнути сили, шукати її, тому що Царство Боже — в силі. Без сили не може бути Живої Церкви Божої. Сила необхідна для всього: руйнувати справи диявола, перемагати, зв'язувати, наступати, проголошувати Слово Боже. Бог говорить: «Ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий». Ви приймете силу — це Божа обітниця. Ми не станемо сильними, якщо робитимемо якісь вправи чи, можливо, зробимо щось визначне в своєму житті. Бог говорить, що ми

Бог сказав: «Ви — сіль», тому ми повинні мати всі три її властивості: святість, силу, смак. Це те, що Бог чекає від нас.

приймемо силу, коли Дух Святий зійде на нас і наповнить нас. Богу не потрібні наші таланти, Йому потрібна наша цілковита віддача, щоб наші руки були простягнуті до Його обітниць. «Ви приймете силу», — сказав Бог. Ця обітниця для всіх, хто народжений згори. «Ви приймете силу». Нам необхідно прийняти цю силу, щоб бути Божими свідками в усьому, що хоче Бог робити на цій землі.

Іноколи церква втрачає силу. Це трапляється з різних причин. Часто через те, що люди не можуть залишити якісь традиції чи передання своїх батьків. Вони вірять їм більше, ніж Слову Божому. Це сіль, яка втратила силу. Вона нінащо не здатна. Бог не може її використати. Вона не потрібна Господу, тому Він її просто залишає. Силу церква може втратити й з інших причин: через гріхи, через нестачу святості, бачення, віри. Коли церква знаходиться у п'ятні, коли вона не знає Божих обітниць, не приймає їх і не прагне до них, — вона теж втрачає силу. Причиною втрати сили може бути відсутність живого й близького спілкування з Богом. Ми можемо втратити силу, коли Бог стає для нас засобом для досягнення певної мети. Тобто не Бог використовує нас, а ми намагаємось використати Його. Небезпечним є виникнення, можливо, на рівні підсвідомості, думки: «Бог нам щось винен». В Євангелії від Матвія (11:16,17) записані слова Ісуса: «До кого ж цей рід прирівнюю?

До хлоп'ят він подібний, що на ринку сидять та вигукують іншим, і кажуть: «Ми вам грали, а ви не танцювали, ми співали вам жалібно, та не плакали ви...» І далі Христос каже: «І випрадалася мудрість своїми ділами».

Бажаю, щоб ми ніколи не втратили сили Божої. Сила Божа — в Його Імені. Коли Мойсей запитав у Бога, яке ім'я Його, то отримав відповідь: «Я є Той, Хто є...Сущий» (Вихід 3:14). «Я — є». Якби ж Церква пізнала Його, що Він є! Хто ж Він? Він — Сущий. Церкві важливо пізнати, усвідомити, що Він є Сущий. Всі Його обітниць — непохитні і постійні. Він є Той, Хто є. Сатана прикладає максимум зусиль, щоб не допустити нас до цього великого імені Бога. Але наш Бог є. Якщо Він є зцілення, то воно є зараз. Якщо Він є освячення, то воно є зараз. Бог є зараз. Не вчора, не завтра, не післязавтра — Він є Той, Хто є саме зараз. В дослівному перекладі Сущий означає: «Він є Той, Хто Він є». «Я є Сущий». Ми не можемо Тому, Хто є, сказати: «Ми будемо Тобі співати жалібно, а Ти будеш плакати» Або ж: «Ми будемо співа-ти веселі пісні, а Ти Будеш танцювати». Він є Той, Хто є. Він — Незбагнений і Вічний Бог, Він — Святий, Всемогутній і Сильний. А ми хочемо обмежити Його певними правилами, говорячи: «Ти, Господи, повинен». У такому разі ми просто не пізнали, що Він є Той, Хто є. Нам необхідно ставитись до Нього як до Бога. Так, Бог дійсно завжди вірний своїм обітницям. Він дійсно зв'яже Себе з Церквою Своїм Заповітом і Він завжди залишається Сущим, завжди залишається для нас Неповторним, Невичерпним Богом. Алілуя! Сила Церкви в Його Імені.

Ми можемо Євангелію розділити на дві частини: наші можливості і наші обов'язки. Якщо подивимось очима віри на можливості — вони необмежені. З Послання до ефесян ми дізнаємось про те, що апостол Павло молився, щоб Бог показав можливості церкви. Він писав, що серед віруючих сила Божа діє мо-

гутньо. Це Божий план, це Божий задум. У Нього немає обмежень ні в чому. Сила Божа діє могутньо. Апостол Павло молиться й просить Бога відкрити очі серця для пізнання цієї сили, щоб бути сіллю. Якщо ми з вами звершили молитву посвячення, то сила Його Завіту могутньо діятиме у нас. Можливо, дехто заперечить це. Сила може не

діяти, тому що ви не вірите, тому що не дозволяєте їй діяти у вас. Ви, можливо, не стали ще тим каналом, через котрий Бог хоче, щоб ця сила могутньо діяла, була владною і проходила через все ваше життя та служіння. Бог говорить: «Не втрачайте сили. Ви сіль для цієї землі». Ісус турбувався про те, щоб ви мали силу самі у собі. Алілуя! Бог бажає посолити нами місто, в якому ми живемо, нашу країну, наших сусідів; наших близьких — Бог бажає зробити їх солоними.

У давнину, за часів Єлисея, в одній місцевості вода була дуже погана, гірка. І Єлисей каже: «Дайте мені чашу і покладіть туди солі». Від солі вода стала солодкою, а земля почала давати добрі плоди. Те ж саме Бог хоче зробити для нашої землі, для нашого народу. Він чекає, щоб кинути трохи солі в Свою Церкву, на цей світ, на це місто, на цю землю. Коли б ми мали в собі сіль, то б посоловляли. Сила солі не може ховатися. Вона робить усе солоним. Часто ми закликаємо до євангелізації. Заохочуємо, розповідаємо, шукаємо все нові й нові способи, адже потрібно не гаяти часу. Це добре прагнення. Але його не досить. Якби ми були солоні, нам не потрібно було б нагадувати. Сіль діяла б сама за

себе, і все посоловлялося б навколо нас. Ми посвячені для цього. Ми не є прості прихожани, бо несемо в собі велику мету, задум Господа

Ісуса Христа — сіль землі. Бажання Бога, щоб там, де ми будемо розсіяні в цьому світі, все було посолено. Тоді все, що здатне до гниття, буде відновлюватися.

Існує три речі, втрата яких може зробити нас непридатними для Божого використання. Насамперед це святість. Бути солоним — означає бути святим, чистим.

Ми можемо Євангелію розділити на дві частини: наші можливості і наші обов'язки. Якщо подивимось очима віри на можливості — вони необмежені.

(Закінчення на сторінці 12)

Дійсно, дивний Бог!

Свідчення

Мир Вам! Я хочу розказати, який добрий наш Господь Ісус Христос!

Приєднуюся до слів, записаних в Біблії пророком Єремією: «Господь — це мій уділ, — говорить душа моя, — тому я надію на Нього складаю! Господь добрий для тих, хто шукає Його». Не я така добра, а Господь добрий, слава Йому!

В своєму житті я багато милостей отримувала від Нього. Він багато разів мене оздоровляв. Після похорону свого тата, я захворіла гіпертонією і стенокардією (це високий кров'яний тиск і «грудна жаба», як в народі кажуть). Лікарі поставили на облік і сказали, що це не виліковується до смерті, а тільки підліковується. Але одного разу, коли ми їхали в машині на євангелізацію, Господь мене оздоровив. Це було дивним в очах моїх — і ці хвороби вже ось чотири роки мене не турбують. А в травні 1999 року в мене почала набиратися рідина в коліні. Я не могла ходити. Лікар сказав, що це також не виліковується повністю. Але перед спомином смерті Ісуса в мене з'явилася віра, що коли я братиму участь в чаші, яка символізує кров Ісуса, то отримаю оздоровлення, бо в ранах Його наше оздоровлення. Так і сталося — Господь мене зцілюв.

А потім знову протягом семи місяців тяжко хворіла. Працюю я в шкільній їдальні. Звичайно, на кухні часто відкриваємо вікна, і я спочатку думала, що простудилася. В мене сильно боліла рука в плечі, віддавало від грудей. Взагалі, я терпелива, але поскаржилася на біль співпрацівниці і медсестри. Різні поради давали, думаючи, що в мене простуда. Одного дня на роботі грудь прямо на очах стала напухати, біль страшний, і медсестра мене відправила в лікарню. Підсумок всіх обстежень — онкозахворювання. Направили мене в Луцьк, в онкодиспансер. На лікування я грошей не мала, але лікар радив чим швидше розпочати лікування. Я молилася: «Господи, Ти бачиш стан мого здоров'я, якщо хочеш дати мені полегшення, Ісусе, дай, будь ласка, мені фінанси на лікування». І ви знаєте, що Бог дав, і не довелося довго чекати. Слава Йому!

Це все було в грудні минулого року. Дехто помітив, що щось зі мною сталося, а декому з друзів я сказала свій діагноз: локальний фіброаденоматоз. Друзі молилися за мене, молилася церква. Біль трошки притихав, але залишався. Організм дуже обезсилювався, я сама себе не пізнавала. Більшість лежала, але коли, було легше, я ходила скрізь, де потрібно було, і знову обезсилювалася. Проходила я тримісячний курс лікування під наглядом місцевих лікарів. Мені з груддю стало легше, але здоров'я було слабке. Через те, що температура вже більше трьох місяців трималася, мене направили на обстеження до терапевта і до фізіотерапевта. Знову різні обстеження, посилають з кабінету в кабінет, а там поміряють температуру, глянуть на результати аналізів — і розводять руками. Зробили пробу манту, аналізи — і тут з'явилася підозра: туберкульоз. Знову різні знімки, тоді оглянули на апараті — і виявилася картина бронхіту. Я дуже кашляла. Іноді були такі приступи, що я зовсім задихалася. І, здається, помирала, але поруч були друзі. Їхні молитви, молитви церкви — і я оживала, як кажуть. Ходила, посміхалася і вигляду не подавала, що хвора. Хоч іноді навіть

додому не могла дійти.

Вже був травень цього року. В мене стали опухати ноги, а потім руки. Знову огляд в лікарів. Діагнозу не можуть визначити.

Через десять днів я зібрала всі сили, щоб піти на вечірне служіння. Там подала записку, щоб за мене помолитися, щоб я ще могла ходити, а якщо й ні, то щоб не паралізувало, бо стерпли права рука й нога. Кажуть люди, що перед смертю у всіх ноги пухнуть, і я не боялася помирати. Я знала, що перейду від цього життя у вічне, і мені не соромно буде подивитися в очі Ісусу, я Його люблю і служу своєму Господу, як можу. Стараюся робити добро в ім'я Його і живу в мирі з людьми. Але лежати, щоб хтось доглядав мене, мені не хотілося, і я просила, щоб Бог дав здоров'я самій собі раду давати.

Пресвітер наш прочитав мою записку, підійшов до мене і запитав: «Катя, чому ти не хочеш, щоб за тебе помолитися з помазанням?» А я запитую: «А ви хочете?» Говорить: «Так». — «Ну тоді я підійду і ви помолитесь».

Пресвітери звершили таку молитву, і я під час молитви відчула таке, що словами не можу передати. Божа присутність настільки реальна була, що відчула, ніби хтось легенько змащує мою руку, шкіра пом'якшала. Я спробувала поворухнути пальцями ноги — все добре. Мені стало набагато легше.

Після молитви я подякувала братам і пішла додому, вже ногу піднімала, не сунула. Ніч проспала спокійно. Ранком встала, глянула на ноги і очам своїм не повірила: в мене нормальні мої, рідні ноги. Милість Господня обновила по-особливому цього ранку. Зразу ж зателефонувала до своїх друзів, говорячи їм, що Бог дав мені здорові ноги. Я тоді навіть не здогадувалася, що мене Бог повністю оздоровив. Протягом літніх канікул я допомагала в селі своїм родичам, і коли була жара, то мої ноги не набрякали.

«Через три місяці, як доживете, прийдете на обстеження», — казали лікарі. І я ходила до них у вересні. Вони дуже здивувалися, побачивши мене. Коли обстежили, то один із них сказав: «Навіть сліду не лишилося від хвороби». А потім: «Дійсно, дивний Бог!» — сказали. Бо я розповіла їм про зцілення. Отже, варто довіряти своє життя такому Господу! Слава Йому!

**Катя МАЦИК,
м. Нововолинськ.**

Катя Мацик серед дітей. Майже два десятиліття вона не-втомно трудиться вчителем недільної шкільки.

*«Треба слово нести,
бо для того
ми вибрані Богом...»*

Лариса ШПАК
народилася 23 червня
1961 року. Проживає в
селі Рівному Любомльсько-
го району Волинської об-
ласті. Разом з чоловіком вихо-
вує п'ятеро дітей. Лариса інвалід
першої групи. Незважаючи на жит-
теві труднощі, вона дякує Господу за
спасіння і присвячує Йому свої вірші.

***

Ніч темним плащем цілий світ покриває,
І гасне краса, що створив Бог-Отець.
Весь світ навкруги у пільмі потопає.
Та глянь: он в віконці горить каганець.

Його запалив Своїм словом Спаситель —
І він все ясніш і ясніше горить,
І силі ніякій його не згасити,
Та треба оливи любові долить.

Але коли миру й любові немає, —
Згаса каганець і ледь-ледь мерехтить.
Він лиш від любові, що світ огортає,
Палає і вічно горить.

Хто йде на те світло, одержить краплину
Святого вогню того в серце своє:
І ночі глухої і в ясну днину
Зігріє й утішить він серце твоє.

Якщо ти цей вогник у серці схорониш,
Прикриєш його, не даси загасить —
Він буде твоя у житті охорона,
У темряві буде світить.

Покаже те світло до Бога дорогу,
У вічне життя допоможе ввійти.
Долий же оливи святої любові —
І людям у темряві ночі світи.

Поетична сторінка

***

Життя і смерть — одвічні вороги.
Смерть над життям чатує щохвилини.
Та смерть життя перемагає тоді,
Коли без Господа живе людина.

Життя людині дарував Творець,
Одвічний Бог, Він Сам всьому початок.
Візьме життя нев'янучий вінець,
Лиш той, хто правди й вічності нащадок.

А смерть підстеріга, й холодним забуттям
Її товариш страх у спину дихає:
Живи, радій, бери усе з життя,
Бо за життям лиш темна могила.

Не вір, людино, смерті, не турбуйсь.
За гробом є життя — і набагато краще.
Смерть на Голгофі переміг Ісус,
Не кинув Він людей напризволяще.

Він і тепер в серцях людей живе,
Вечерає Він з тими, хто Його покличе.
На ниву правди і любові зве.
Служи Йому — і будеш жити вічно.

***

На дворі заметіль землю снігом покрила,
Холодами й морозом лютує зима.
В хаті затишно й тепло, крізь вікно запітніле
Я дивлюсь — і здається: холодів вже нема.

Мені добре в теплі, мені затишно й мило.
За вікном кудись люди спішать і спішать...
Хай байдужим до холоду буде лиш тіло,
Але хай не байдужою буде душа.

В цьому світі зима в душах людських настала.
Скільки інеем вкритих холодних сердець!
Щоби їх відігріти, співчуття тут замало,
Їм потрібне тепло — і морозу кінець.

Їм потрібна любов, їм потрібне спасіння,
Їм потрібно, щоб хтось розповів про Христа.
Треба йти, треба сіяць Христового слова насіння,
Поливати любов'ю —
хай в людських серцях пророста.

Я не буду боятись, що холод торкне моє серце,
Не замерзне воно, бо його обігріє Ісус.
Він пригорне мене, Він любов'ю торкнеться,
Скаже тихо: «Я тут», — і я холоду вже не боюсь.

В світі люта зима. Так не легко нести
Боже слово,
Не пробитись ніяк крізь броню і невір'я, і зла.
Треба слово нести, бо для того ми вибрані Богом,
Щоб по цілій землі до людей Божа вістка дійшла.

Сторінка для дітей

Своечасна допомога

Василько та Михайлик були ще дітьми, але вже знали Бога і багато чули про значення та силу молитви. Але влітку сталося таке, що змусило дітей засумніватися в тому, що Бог дійсно відповідає на молитви! Їхній батько залишився без роботи, тому що фабрика, де він працював багато років, закрили. Цілий місяць він шукав роботу, але так і не знайшов. Сім'я залишилася без грошей. Окрім того, дуже захворіла мати, і довелося покласти її в лікарню. Якось увечері, після легкої вечери, батько взяв у руки Біблію, розгорнув її і прочитав другий вірш сорокового псалму. «Непохитно надіюсь на Господа, і Він прихилився до мене, і благання моє Він почув», — батько зупинився. — Хороший вірш для нас, — сказав він. — Ми повинні надіятися, і Бог обов'язково нам допоможе».

Василько, насупившись, запитав:

— Чому Бог все-таки не завжди відповідає на наші молитви?

— Але це ж неправда.

— Дозволь мені, тату, не погодитися з тобою, — сказав Михайлик. — Стільки разів ми молилися, але ти так і не знайшов роботи, мама ще в лікарні. Думаю, що Бог забув про нас. Просто нас не помічає.

— Любий синку, Бог завжди відповідає на молитви своїх дітей. Іноді Він відповідає «так», іноді — «ні», а іноді — «почекай». Михайлику, ти пам'ятаєш, коли Василько отримав свій двоколісний велосипед?

— Звичайно, пам'ятаю, — посміхнувся Михайлик. — Пам'ятаю також, як і я хотів мати такий самий.

— Незважаючи на твоє бажання, ми з мамою не купили. Але пізніше, коли ти підріс, ти також отримав велосипед. Так само і з нашими молитвами. Бог краще знає, що і коли нам потрібно. Він відповідає у потрібний момент.

Тієї ночі здійнявся сильний вітер. Стара трухлява тополя на вулиці впала на машину і щент розбила її. Вранці, побачивши наслідки урагану, батько мало не плакав. Не скоро він зможе полагодити її.

— Тільки цього нам і не вистачало, — крикнув Василько. — Наче в нас мало турбот.

Через декілька днів усі зраділи: повернулася додому мама. Але труднощі не закінчилися. Надто багато боргів назбиралося, і батько вирішив ще позичити грошей на довгий час. Він пішов у банк. А коли повернувся, його обличчя сяяло усмішкою.

— Бог відгукнувся на наші молитви. В банку я зустрів свого однокласника, котрий саме відкрив пункт автосервісу. Він погодився купити мою машину. Але це ще не все. Він ще запропонував мені роботу.

— О... Бог відповів на наші молитви, — радісно сказав Василько Михайлику. — Більше терпіння, не втрачати надії, вірити, що Він завжди нас чує і Йому не байдужі наші проблеми.

А чи ти відчуваєш іноді, що твої молитви не здіймаються вище стелі? Можливо, причиною того, що Господь не може допомогти тобі, є твій гріх. Переглянь своє життя і попроси Бога, щоб Він простив тобі твої гріхи, які засмутили Його. Потім без нарікань чекай від Нього відповіді на твої молитви. Він обов'язково відповідає у найкращий для тебе момент.

***
О, Ісусе, глянь на мене,
Зроби добре дитя з мене.
Я до Тебе ручки зношу
І в Тебе здоров'я прошу:
Для тата, для мами,
Для всієї родини.
Вислухай, Боже, молитву
Малої дитини.

***
Боже, Господи Ісусе, —
Так до Тебе я молюся. —
Ти гріхи мої прости,
Від лихого захисти.
Щоб в садочку і у дома
Не робити зла нікому.

Бог завжди відповідає на молитви.

«Покликуй до Мене — і тобі відповім...»
(Єр.33:3).

✓ Часом Він каже: «Так!» — Бог хоче, щоб ти мав все, що ти потребуєш.

✓ Часом Він каже: «Ні!» — довір Богу сказати тобі «ні», коли ти просиш того, що не є корисним для тебе.

✓ Часом Бог каже: «Не поспішай, почекай трішки!» — Бог мудрий і вчасно подасть тобі те, що потрібно.

✓ Часом Бог каже: «Я маю щось краще» — Бог знає, що станеться в майбутньому. Довір Йому зробити правильний вибір для тебе.

Пам'ятай!!!
Молитва не зводиться тільки до прохання!

Почни зі слова «Бог». Коли знайдеш свою дорогу до іншого слова, зупинися і поговори з Богом про це слово чи слова.

Молитва

Господи, ось мої **РУКИ**, я присвячую їх Тобі. Нехай вони ніколи не торкнуться до чогось, що не до вподоби Тобі і нехай вони ніколи не чинять того, що може засмутити Тебе.

Ось мої **НОГИ**, я присвячую їх Тобі. Нехай вони ніколи не підуть туди, де немає Тебе.

Ось, Господи, мої **ОЧІ**. Нехай вони не дивляться на те, що може засмутити Твій Дух.

Нехай мої **ВУХА** ніколи не слухають того, що знеславляє ім'я Твоє.

Нехай мої **УСТА** не говорять слів, яких Ти не хочеш чути, і нехай у **РОЗУМІ** моєму не буде думок, які можуть затьмарити усвідомлення Твоєї присутності.

Нехай моє **СЕРЦЕ** не знає ніякого почуття, яке приходить не від Тебе.

«Господи, прости мені знову».

Неправильні думки або вчинки

«Дякую Тобі за цю їжу».

Сторінку підготувала
Оксана Третяк.

Валерій РЕШЕТИНСЬКИЙ

Проповідь

Сіль, яка втратила силу

(Закінчення,
початок на сторінці 6)

І останній момент: сіль — це речовина, що надає їжі смаку. Без солі все пісне, безрадівне, нудне. Без солі як смаку церква не може існувати. Інколи, дивлячись на окремих християн, невіруючі люди говорять: «Я, можливо, теж прийшов би до Бога, але, поглянувши на цю обмежену, слабку, понуру, залякану людину, не хочу йти до такого Бога». Ось так цей світ «пробує на смак» християнство. Нам необхідно бути і солодкими, і гіркими для цього світу. Люди повинні бачити, що християнство зі своєю перемагаючою силою — це велика радість, велике благословення. З іншого боку, для гріховної людини, котра живе за своїми пожадливістями, християнство — це гіркота. Та незважаючи на це, Бог бажає, щоб ми запропонували світові не якусь людську інтерпретацію Його Євангелії, але повний Божий варіант. Варіант, за яким стоїть вся Господня сила, Його присутність, Його Царство. Власне, цей смак ми повинні нести світові.

У Першому посланні Івана записано: «Життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя вічне; що в Отця перебувало й з'явилося нам» (1 Ів. 1:2,5). До нас прийшло життя. Це Господнє життя прийшло до нас. Воно було у Отця й прийшло до нас, стало явним. Іван пише про те, «що ми чули, що бачили власними очима, що

розглядали, і чого руки наш торкалися, — про Слово життя» (1 Ів. 1:1).

Бог є Суцый, Він є нашим життям. Це і є смак Церкви сьогодні — Господнє життя. Написано: «Скуштуйте й побачте, який добрий Господь» (Пс.34:9). Ось який запах Церкви чекає світ сьогодні. Запах

Ми — сіль, котра є символом сили, святості та Божого життя всередині нас. Це мав на увазі Ісус, коли говорив: «Ви — сіль землі».

живодайний, запах життя. «Що ми бачили й чули — про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом: Бог є Світло, і нема в Нім жодної темряви» (1 Ів. 1:5). Символ Божого життя — в завіті солі. Нам потрібно бути доброю річчю — Божою сіллю. Це щось особливе. Отож, погляньмо на себе як на знаряддя Боже. Написано: «Ви — не свої. Ви віддані Богу». Ми добровільно віддали себе Ісусу. Тому ми — сіль, котра є символом сили, святості та Божого життя всередині нас. Це мав на увазі Ісус, коли говорив: «Ви — сіль землі». Бажаю, щоб ви не втратили цієї святості, цієї сили. Наша сила — в святості Ісуса, наша сила — в силі Ісуса, наша сила в житті Ісуса! Є близьке спілкування у Бога зі своєю Церквою, коли Він говорить до неї: «Я — Лоза, а ти — моя гілка». Коли

Бог вводить вас у потаємну кімнату, звершує над вами працю і ви внутрішньо змінюєтесь, ви — сіль. Бог виводить Свою Церкву і показує її світу. Він показує її перед небом, перед ангелами. Бог ставить Свою Церкву перед лицем пекла й говорить: «Моя Церква солонна. Вона не втратить сили. Пекельні ворота її не переможуть. Це моя Церква, яку Я викупив». Ви — сіль для цього світу. Бог посилає вас йти і посоловувати, йти і змінювати. В цьому є сила Бога. Нехай Дух Святий підтвердить Своє слово своїм помазанням. Нехай Він дасть кожному служіння зараз. Нехай Церква почне діяти. Вона — сіль.

Трапляється, що сіль просто кладуть десь на полі, і вона лежить там протягом довгого часу. Її не використовують як добриво. Про неї забули. Вона просто тане. Кругом неї вже нічого не росте. Там все пересолено. Вона спалена зсередини самої себе. Проте вона могла б принести багато користі. Який би був великий врожай хліба, коли б цю сіль вчасно кинули в землю. Сьогодні Бог чекає тебе. Він бажає, щоб ти ліг у вологий ґрунт народу, серед якого живеш. Бог хоче тобою солити, щоб ти був цією сіллю і не залежував в поживтілі груди, котрі потім неможливо розбити. Він бажає бачити тебе діючим. Діючим в молитві, в євангелізації, в усіх сферах життя. Бог готує нас, щоб ми були сіллю. Нам всім необхідно укластити з Богом завіт солі і стати Його власністю.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Володимир ШОЛОМ, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 8000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:

ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Відповідальний редактор:

ЮРІЙ ТРОЦЬ

Адреса:

вул. Вороніхіна, 14а

м. Луцьк, Україна, 43020

Телефон: (03322) 5-44-06

Факс: (03322) 7-83-98

E-mail: Voice@voice.lutsk.ua